

været Grund nok for mig til at gaa med dertil — at denne Bestemmelse, som den her staar, kun kan faa en virkelig Gennemførelse, naar man har en Formueskat ved Siden af. Formueskatten giver nemlig Regler for, hvorledes man kan ansætte Kapitalværdien af saadanne Livrenter, der ere erhvervede ved Indskud af Nyderen selv, og som omhandles i det paagældende Stykke. Naar man nu gaar bort fra Formueskatten og saaledes kommer til at mangle de Bestemmelser for Kapitaliseringen, som ere givne i Lovforslagets Regler derom, vil denne Bestemmelse i alt Fald ikke kunne blive staaende i den Skikkelse, hvori den hidtil har staaet. Spørgsmaalet er meget lille, og jeg kan ikke se rettere, end at man meget vel kan gaa til at lade Livrenter altid med Hensyn til Beskatning af Indkomst beregne med deres fulde Værdi. Vedkommende har gennem Erhvervelsen af Livrenten erholdt en større aarlig Indtægt og maa da ogsaa finde sig i at komme til at betale Indkomstskat af den.

I Ændringsforslagene Nr. 9 og 11 indeholdes Bestemmelser om Selvangivelse. Regeringens oprindelige Stilling var jo denne, at man fremtvang Selvangivelse igennem Straffebestemmelser, og man føjede tillige den Bestemmelse til, at saafremt vedkommende ikke havde opfyldt sin Pligt til at gøre Selvangivelse, fortabte han Retten til at gøre Indsigelse mod Ligningsmyndighedens Ansættelse. Det var en fuldstændig gennemført Tvang til Selvangivelse, og det var nødvendigt, naar man beholdt Formueskatten. Jeg tror ikke, man vilde kunne komme igennem med Formueskatten paa en nogenlunde rimelig og retfærdig Maade, naar man ikke vilde gaa til en virkelig tvungen Selvangivelse. Jeg har i alt Fald Tvivl i saa Henseende, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, saaledes som Sagen nu foreligger. Se vi paa Indkomstskatten og i Forbindelse dermed Kapitalindkomstskatten, hvor der kun er Spørgsmaal om Angivelse af det Beløb, der hidrører fra den særlige Kapitalkilde, saa vil man med Hensyn til Selvangivelsen kunne ordne sig saaledes, at man opfordrer vedkommende Skatteyder til at gøre Selvangivelse, men man maa tillige sørge for, at Opfordringen følges, medmindre den paagældende vil udsætte sig for en betydelig Risiko; men dette sidste maa ogsaa til. Thi hvis man ikke kan naa til, at Selvangivelsen bliver Reglen ved Indkomstskatten, faar man ikke den Nytte ud af denne Skat, som man skal have. I saa

Henseende havde Folketinget rettet Bestemmelsen til, at Opfordringen til Selvangivelse skulde rettes til alle Skatteydere, og for dem, der ikke fulgte Opfordringen, drog det den Følge efter sig, at de ikke kunde gøre Indsigelse mod Skatteansættelsen. Jeg erkender, at det var et godt Tyvngsmiddel, men jeg mener ogsaa, man kan nøjes med mindre. Jeg tror, at Flertallet i saa Henseende har truffet det rette ved at sætte den skadelige Følge, som Undladelse af Selvangivelse drager efter sig, til, at den paagældende udelukkes fra at gøre Indsigelse, for saa vidt Nedsættelsen ikke vil andrage mere end Fjerdedelen af den antagne Indkomst. Det er ikke saa lidt højere, end det er i Kjøbenhavn, for saa vidt altsaa mere virksomt, men det er nødvendigt, naar vi gaa til Ansættelsen af Statsindkomstskat i alle Kommuner, altsaa ogsaa i saadanne Kommuner, hvor Ligningsmyndighederne ikke have Interesse i at bringe den virkelige Indkomst frem gennem Ligningen, nemlig de Kommuner, hvor der er et andet Skattegrundlag for de kommunale Ydelser. — Ændringsforslaget Nr. 10 er redaktionelt, og Ændringsforslag Nr. 12 indfører Straffebestemmelser, der ikke kunne undværes.

Ændringsforslag Nr. 13 angaar en Sammenslutning mellem de 4 Skatte-Lovforslag. Herom har jeg tidligere udtalt mig her i Salen. Den ærede Ordfører for Flertallet fremhævede den finansielle Betydning, det havde, at man fik en samtidig Afgørelse af alle 4 Skattelovforslag. Her til skal jeg slutte mig, og jeg kan altsaa ogsaa slutte mig til dette Ændringsforslag. Endelig er der af den ærede Ordfører stillet to Ændringsforslag uden for Betænkningen, men disse ere kun af redaktionel Betydning.

Jeg har saa kun nogle Bemærkninger at gøre, hvad jeg allerede før bebudede, med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 6, nemlig for saa vidt angaar den ny § 12. Jeg har forstaaet Tillægsskatten saaledes, og jeg ved, at jeg for saa vidt er i Overensstemmelse med det ærede Flertal i Udvalget, at man i intet Tilfælde kan komme til at betale Tillægsskat af et større Beløb, end man kommer til at betale Indkomstskat af. Indkomstskatten betales af Nettoindtægten med Fradrag efter Forslagets § 8. Naar altsaa Nettoindtægten er opgjort, og Fradraget efter § 8 er sket, vil det Resultat, der saa fremkommer, angive det højeste Beløb, hvoraf der kan svares Tillægsskat. Det ligger ogsaa i selve Begrebet Tillægsskat, idet en